

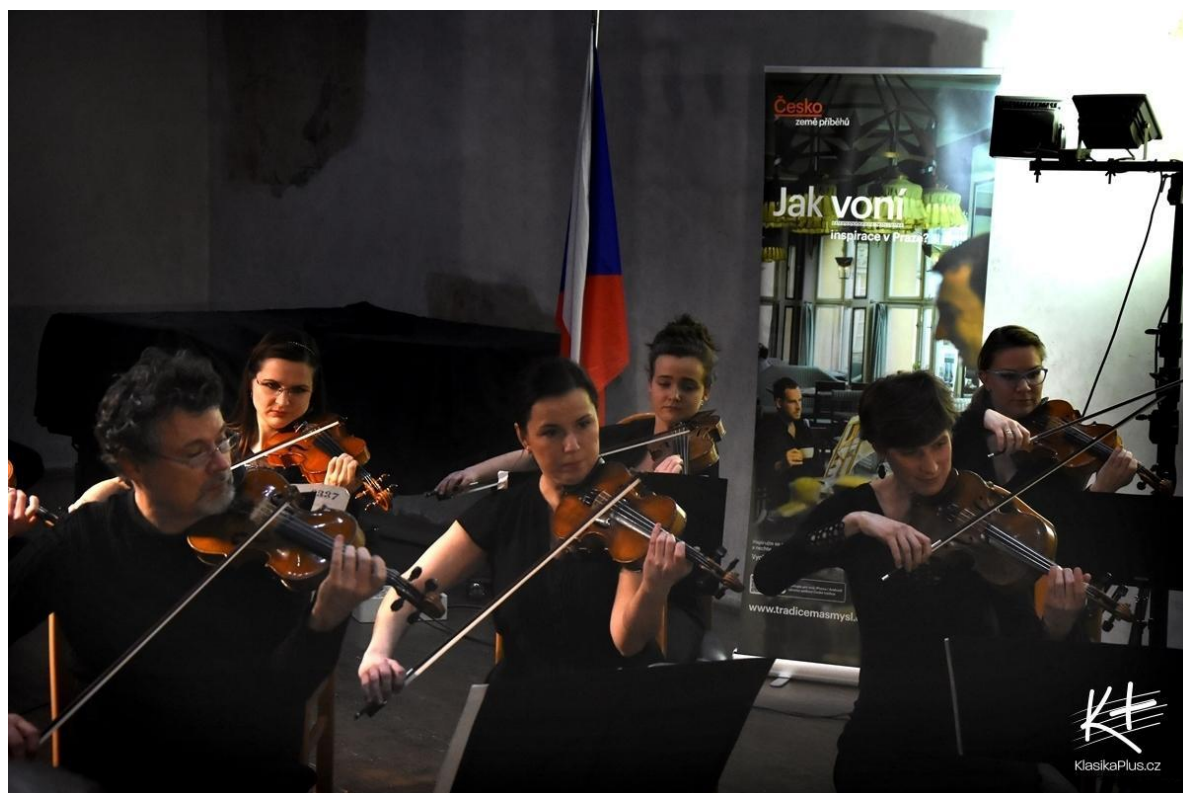
Festivalový orchestr Českých doteků hudby: hráči si rozumějí

Autorka: **Alena Sojková**

„Je až nepochopitelné, jaké bravurní souhry dosáhne komorní těleso, které se v různém složení sejde jednou do roka.“

„Zkoušíme tak, jako zkouší kvarteta nebo kvinteta – žádný dirigent, jen skvělá souhra, vysoké osobní nasazení a zodpovědnost. Je to zkrátka komořina.“

„Orchestr okouzil svou bohatou dynamikou, energičností, barevností, souhrou a nepominutelným zvukem, kterým se vyznačují ty nejlepší ansámby.“

Idea ředitele festivalu České doteky hudby Miroslava Matějky postavit vlastní festivalový orchestr se naplnila již před několika lety. Myšlenka orchestru složeného z těch nejlepších hráčů smyčcových kvartet a jiných komorních seskupení, se ukázala být nosná a přitažlivá i pro posluchače.

Vedoucí tohoto komorního orchestru, houslista **Pavel Fischer**, podotýká: „Jeho unikátnost se odvíjí od složení ze špičkových komorních hráčů, kteří mají zkušenost ze světových pódíí. Navíc – zkusíme tak, jako zkouší kvarteta nebo kvinteta – žádný dirigent, jen skvělá souhra, vysoké osobní nasazení a zodpovědnost. Je to zkrátka komořina.“

Kdo si přišel ve čtvrtek 27. prosince do sálu Novoměstské radnice poslechnout tento ansámbl, nelitoval a neodcházel s duší nenaplněnou krásou české hudby a její vynikající interpretací. Na programu koncertu věnovaného 100. výročí vzniku Československa byly dvě skladby – Serenáda pro smyčcový orchestr Es dur op. 6 **Josefa Suka** a Smyčcový sextet A dur op. 48 **Antonína Dvořáka**.

Musím přiznat, že zpočátku poslechu Sukovy serenády jsem byla ještě trochu ovlivněná všemi výraznými a referenčními nahrávkami této skladby a nesouhlasně jsem vrtěla hlavou: Proč tak přepálená dynamika? Proč tak zbytečně silově zvýrazněné fráze? A to navzdory tomu, že úvodní takty první věty *Andante con moto* zněly opravdu líbezně a vroucně, tak jak je má člověk v hlavě a v uchu (a v srdci). Postupně jsem však pojetí Festivalového orchestru brala na milost s tím, jak přicházely vroucné pasáže violy a violoncella, jak strhujícím způsobem vedl ostatní hráče koncertní mistr **Pavel Fischer**. Úvodní takty druhé věty *Allegro ma non troppo e grazioso* zahrál soubor s hravostí, ale přesto se zdálo, že by bylo třeba malinko ubrat na intenzitě. Tyhle lehounké pochyby nad interpretací však záhy vzaly za své, protože se moje pozornost obrátila k přesné orchestrální souhře, rytmické, intonační zvukové... Pak už byl jen prostor vychutnat si vroucnou třetí větu s překrásným rozvíjením tématu violou (Radim Sedmidubský) a violoncellem (Bledar Zajmi), které přebírají housle, jež zněly velmi něžně (však také hrály něžné dámy), a díky Pavlu Fischerovi se posluchačům dostalo jak vzrůstající vášnivosti, tak opět zklidnění v zamyšlené citovosti. Závěr věty vyzněl kromobyčejně líbezně, vytrácel se do ticha, a přitom všechny nástroje hrály se srozumitelnou artikulací. Navíc tu vynikla typická sukovská barevnost. To, čím orchestr navnadil

obecenstvo ve třetí větě, dokonal v závěrečné větě *Allegro giocoso ma non troppo presto*. Zpěvnost a zároveň energičnost charakterizovaly úvodní takty, které se rozvíjejí do vášnivého až existenciálního tématu, zahraného opět s hlubokým citovým zaujetím, jež vyústilo v radostnou hravost.

Orchestr v čele s Pavlem Fischerem, lídrem, jehož hra byla jak nepřeslechnutelná, tak strhávala ostatní hráče k prožitému výkonu, okouznil svou bohatou dynamikou, energičností, barevností, souhrou a nepominutelným „komorním“ zvukem, kterým se vyznačují ty nejlepší ansámby.

Bezprostředně po Sukově serenádě zazněl Smyčcový sextet A dur op. 48 Antonína Dvořáka. Lze napsat, že tak jak vedle sebe patří Dvořák a Suk, nemohla se příliš lišit ani interpretace obou skladeb. Přesto mám dojem, že v Dvořákově byl orchestr jistější, že podal mistrovský výkon. V první větě *Allegro moderato* si jednotlivé nástrojové skupiny přebíraly témata s lehkostí, každé téma bylo dynamicky propracované, ve vyvrcholení opakovaného tématu jsme vnímali onu Dvořákovu vroucnost a vřelost. A přitom se vše odvažovalo jako na lékárnických vahách – dynamika, tempo, barvy, vše bylo pod kontrolou. Orchestr hrál jako jeden člověk, v jednom okamžiku lehce přidal na intenzitě, vzápětí se ztišil a překrásně agogicky vyhrál závěr věty. Druhá věta – *Dumka. Poco allegretto* – vyzněla zcela bravurně. Opět připomínám onen nádherný zvuk orchestru, hru s barevností a dynamikou, zde navíc k zážitku přispěly i přirozené důrazy a krásně vyhrané detaily. Furiant třetí věty – *Presto* – byl energický, hravý, taneční, s oslnivým vyústěním. Nu a čtvrtá věta *Finale. Tema noc variazioni* opět umožnila posluchačům vychutnat si temný zvuk violy a violoncella a zároveň onu udivující přesnost a souhru orchestru.

Je až nepochopitelné, jaké bravurní souhry dosáhne komorní těleso, které se v různém složení sejde jednou do roka. Odpověď by mohla znít i takto: Jiný než vynikající muzikant se zkušeností s komočinou a občasnou vzájemnou spoluprací s ostatními členy orchestru by do tohoto seskupení nezapadl. A hlavní roli hraje osobnost vedoucího hráče: Pavel Fischer svým temperamentem, zaujetím, muzikalitou a virtuozitou dokáže ostatní strhnout k nadprůměrnému výkonu.

Ve čtvrtek 27. prosince hrál Festivalový orchestr Doteků hudby ve složení:

1. housle:

Pavel Fischer, Markéta Janoušková, Markéta Nádvorníková, Helena Jiříkovská, Monika Růžková Urbanová

2. housle:

Anna Veverková, Adéla Štajnochrová, Hana Dostálová Roušarová, Marie Kosinová

Viola:

Radim Sedmidubský, Barbora Hilpo Veisová, Zbyněk Paďourek

Violoncello:

Bledar Zajmi, Lukáš Polák, Adéla Vlčková

Kontrabas:

Tomáš Hudec, Jan Buble

Foto: České doteky hudby - Jan K. Čeliš